

B.K. BORISON

AŞK IŞIĞI
Çiftliği

Çeviren
Kübra Tekneci

En sevdiğim aşk hikâyem E'ye.
Ve en güzel mutlu son olan Ro için.

*“Noel Arifesi beni aşk ışıklarının
pırıldadığı yerde bulacak.
Sadece rüyalarımda olsa bile,
Noel’de evimde olacağım.”*

“LUKA, DİNLE,” sandalyemde geriye yaslanıp arkamdaki dosya dolabında istiflenmiş kâğıtları karıştırırken, parmaklarım tam köşelerine değip hepsinin yere saçılmasına sebep olunca, dışlerimi sıkarak küfrettim. “Dinle, artık pizza hakkında konuşma lütfen.”

Hattın öteki ucunda bir duraksama oldu. “En güzel kısma yaklaşmışım.”

Uzun uzadıya ev yapımı peynirden bahsedeceği kısma yaklaştığını kastediyordu ve şu anda mozzarelladan o kadar detaylı bahsetmesini kaldırabileceğimi sanmıyordum. Veri analisti olarak, Luka her konuda inanılmaz derecede detaycıdır. Özellikle de peynir konusunda. Kaşlarımın arasında sızlayan bölgeyi ovuşturdum. “O kısma yaklaştığının farkındayım, üzgünüm ama seninle konuşmam gereken başka bir şey var.”

“Her şey yolunda mı?” Arkadan bir korna sesi geldi, Luka boğuk bir sesle küfretti ve başka bir şeride geçerken verdiği sinyalin istikrarlı tıktırtısı duyuldu.

“Her şey...yolunda.” Yere saçılan bütçe çizelgelerine bakıp suratımı ekşittim. “Güzel. Demek istediğim iyi. Sadece–” Bu sohbete başlarken hissettiğim geçici özgüven beni terk etti ve

sandalyeme yığıldım. Bu hafta Luka'yı her aradığımda ya da o beni aradığında, cesaretimi yitirmiştim. Bu kez de farklı olacağını sanmıyordum.

"Aslında kapatmalıyım. Satıcılarımdan biri arıyor." Bilgisayarımın ekranındaki yansıma kaşlarımı çattım. Gözlerimin altında torbalar oluşmuştu, altdudağım gergin bir şekilde çiğnenmekten kıpkırmızıydı ve topuz yaptığım karmakarışık koyu renk saçım Viktorya döneminden kalma lanetli bir oyuncak bebeğe daha çok yakışırdı.

Bütçe çizelgelerimiz kadar kötü görünüyordum.

"Satıcılarından biri seni aramıyor ama şimdilik inanmış gibi yapacağım." Luka'nın sesi neşeli geliyordu. "İşin bitince beni ara, olur mu? Hafta boyunca neden deli danalar gibi koşturduğun hakkında konuşabiliriz."

Yansımam iyice kaşlarını çattı. "Olabilir."

Luka güldü. "Sonra görüşürüz."

Telefonu kapattım ve onu odanın öteki tarafına fırlatmamak için kendimi zor tuttum. Luka beni ifşa etmekten zevk alıyordu ve şu anda bunu istemiyordum. Dürüst olmak gerekirse, bunu hiçbir zaman istemiyordum, tüm noktaları birleştirdiğinde bulaacağı şeyden korkuyordum.

Telefonum gelen bir mesajla avucumda titreyince, onu ters çevirip faturaların üzerine koydum. Tekrar titredi ve bu kez burnumun direğini sıktım.

Finansal durumumuz bu hâldeyken, seçeneklerim hızla tükeniyordu. Sanmıştım ki – sanırım bir Noel ağacı çiftliğine sahip olmanın romantik olacağını düşünmüştüm.

Noel döneminin sihirle dolu olacağına dair büyük hayallerim vardı. Ağaçların arasında dolaşan çocuklar. Sıcak çikolata bardaklarının üzerinde öpüşen anne babalar. Noel şarkılarına konu olan şeyler. Ökseotunun altında yakalanan genç çiftler. Sarkıt lambalar ve kocaman çoraplar. Kırmızı ve beyaza boyalı ahşap tırabzanlar. Zencefilli kurabiyeler. Naneli şekerler.

İlk başta harikaydı. Açılış sezonumuz olabildiğince sihirliydi.

Ama o zamandan beri her şey üst üste gelmişti.

Her ay işine geldiği gibi teslimatımı unutan bir gübre tedarikçisiyle burnuma kadar borca batmıştım. Tim Burton filminden fırlamış gibi görünen bir çayır dolusu ağacım vardı ve Noel Baba çiftliğimi düşmanca ele geçirme planları yapan rakun ailesi de cabasıydı. Kısacası, hiç de kışa özgü sihirli bir masal alemi değildi.

Tepesinde güzel kırmızı bir kurdele olan kimsenin kaçamadığı buz gibi bir cehennemdi.

İhanete uğramış gibi hissediyordum. Sadece izlediğim tüm Hallmark filmleri tarafından değil, aynı zamanda bu arazinin eski sahibi tarafından da. Hank aylar önce faturaları ödemeyi bıraktığını söylememişti ve arazinin yeni sahibi olarak borcu bana kalmıştı. O zaman çok ucuza kapattığımı sanmıştım. Arazinin fiyatı uygundu, genişletme ve pazarlamaya dair heyecan verici fikirlerim vardı. Biraz sevgi gösterildiğinde, bu küçük çiftlik büyük bir etki yaratabilirdi. Ama şimdi kendimi aptal gibi hissediyordum. Özel bir şey yaratma isteğiyle hareket ederken birkaç uyarı işaretini görmezden geldiğimi düşünüyordum.

Douglas köknarı beni kör etmişti.

Ama bir çözümüm vardı. Gelen kutumun tepesinde duran e-postanın keşfetmek istediğim bir şey olduğundan emin değildim sadece.

Dürüst olmak gerekirse, bu noktada kendi organlarımı hasat etmek kulağa daha az ürkütücü geliyordu.

“Estelle.”

Beckett yolunu açarak ofisime girince irkildim ve kolum kahvemi, yarı ölü eğrelti otu ve çam kokulu oto spreyi yığınını devirdi. Hepsi yerdeki mahvolmuş dosyalama sistemimin üzerine serildi. Karışıklığın tepesinden baş çiftçime kaşlarımı çatarak baktım.

“Beckett,” diye içimi çektim, gözlerimin arkasını zorlayan baş ağrısı iyice yayılıp kafatasımın dibine kıvrıldı. Adam odaya normal, ölçülü bir şekilde girmekten fiziksel olarak yoksundu.

Dizlerinin kurumuş çamur içinde olduğunu görünce, kaşlarımı iyice çattım. Güneydeki çayırdaki olmalıydı. “Yine ne var?”

Bitki, karton ve kahve yığınının üzerinden atlayıp iri cüsesini masamın karşısındaki sandalyeye sığdırdı – yol kenarında bulduğum berbat, aşırı küçük deri bir şeydi. Onu koyu yeşil bir kadifeyle kaplatmak istemiştım ama sonra rakunlar ortaya çıkmıştı. Ve sonra yoldaki çitler tesadüfen iki kez çökmüştü.

O yüzden bulduğum hâliyle karşımda duruyordu. Çatlamış berbat kahverengi derinin içinden fırlayan dolgu malzemesinin ufak parçaları yere saçılıyordu. Âdeta bir metafor gibiydi.

Beckett halıyı süsleyen solgun ağaçlara baktı. Tek kaşını aniden kaldırdı. “Ofisinde neden 75 tane araba parfümü olduğunu açıklamak ister misin?”

Özür dilemeyi unutup kişisel bir konuya dalma işini Beckett’a bırakın. Telefonum tekrar vızıldadı. Arka arkaya üç kısa ve keskin ses duyuldu. Mesaj ya pizza hamuru yoğunluğu tezini açıklayan Luka’dan ya da geciken ödemesini isteyen bir başka satıcıydı.

Beckett kaşlarını iyice kaldırdı. “Ya da iki numaralı seçenek. Luka’yı neden görmezden geldiğini açıklamak ister misin?”

Beckett’in zeki olmasından nefret ediyordum. Neredeyse her defasında sonu benim için kötü oluyordu. Çoğunlukla aptal çiftçi rolünü oynasa da, cin gibiydi. Eğilip araba parfümlerinden birini aldım ve onu masamın alt çekmecesine, diğerlerinin arasına attım. Birbirine girmiş ipler, bayat çamlar ve karşılıksız hisler barındıran kocaman bir karışıklıktı. Yirmi bir yaşında ve aptal olduğumuz günlerde başlayan bir gelenektı, Luka’nın her ev ziyareti için bir çam ağacı toplamıştım. Onları genellikle o gittikten bir iki hafta sonra bir köşede buluyordum. Kar küremın yanında ya da klavyemin altında.

Kahve filtremın içine sıkışmış hâlde.

“Onu görmezden gelmiyorum ve açıklamak istemiyorum,” diye mırıldandım. Her iki seçenek de kesinlikle söz konusu olamazdı. “Bu sabah orada ne bulduğunu açıklamak ister misin?”

Beckett şapkasını çıkarıp parmaklarını koyu sarı saçının arasında gezdirirken oraya bir iki parça toprak bulaştırdı. Güneşten ve günlerini tarlalarda geçirmekten teni bronzlaşmıştı, dirseklerine kadar sıyırdığı fanilasö ön kollarındaki rengârenk dövmeleeri gözle önüne seriyordu. Kasabadaki tüm kadınlar ona deli oluyorlardı, muhtemelen bu yüzden kasabaya pek uğramıyordu.

Kârımızı artırmak için ona *Ateşli Çiftçi* takvimi hazırlamayı önerdiğimde bana kaşlarını çatarak bakmasının sebebi de bu olabilirdi.

Bunu piyasaya çıkarmama izin verseydi, yemin ederim şu anda hiçbir maddi endişem kalmazdı.

“Anlamıyorum,” diye homurdandı başparmağıyla çenesini ovuşturarak. Cindy Crosswell burada olsaydı, düşüp bayılırdı. Eczanede çalışıyordu ve bazen Beck içeri girdiğinde sırf dibine kadar girip kulağına bağırması için onu duymamış gibi yapıyordu. Hatta o tuhaf kadının sırf Beckett’in onu yerden kaldırması için bir rafa çarpıp düştüğünü bile görmüştüm. Umutsuz vakaydı.

“Bu ağaçlar muhtemelen gördüğüm en az bakım gerektiren bitkiler.” Orada bir yerde bir espri vardı ama açıkçası hiç hâlim yoktu. Onun gibi kaşlarını çatana kadar dudaklarını büktüm. İki üzgün palyaço gibiydik. “Güney çayırındaki ağaçların neden öyle göründüklerine dair hiçbir fikrim yok, şey gibi—”

Tepelerin dibinde yetişen ağaçların nasıl kıvrılıp büküldüklerini, kabuklarının kırılğan dokusunu düşündüm. Dayanaksız, üzgün çamlardı. “Charlie Brown’ın Noel ağacının daha kasvetli bir versiyonu gibi mi?”

“Evet, aynen öyle.”

İlginç bir şekilde, yalnız görünen Noel ağaçları için bir pazar vardı. Ama bunlar o kategoriye girmiyorlardı. Bunlar kurtarılmaz ağaçlardı. Geçen gün çayıra gittiğimde, yemin ederim bir tanesi sırf ona baktığım için ufalandı. İronik olsun ya da olmasın, o ağaçlardan birinin kimsenin evinde durduğunu hayal edemiyordum. O parselde düzinelerce ağaç vardı.

“Onlar olmadan idare edebilir miyiz?” Beckett endişeli görü-

nüyordu ve bunun için her türlü sebebi vardı. Bu maddi olarak karşılayamayacağımız bir başka darbeydi. Çiftlik operasyonlarının baş sorumlusu olarak ona gerçeği borçlu olduğumu biliyordum. Ucu ucuna dayandığımızı bilmeliydi. Ama kendimi bu sözleri söylemeye ikna edemedim. Gözünü karartıp burada benimle çalışmak için tarım ürünleri çiftliğindeki işini bırakmıştı. Bu işin başarılı olmasına bel bağladığımı biliyordum. Ona verdiğim tüm sözlerin gerçekleşmesini umuyordu.

Birikimlerim sayesinde şimdilik idare edebilmiştik. Aşırı tutumlu davranıp birçok gece hazır noodle yemiştim ama burada çalışan hiç kimsenin maaşı kesintiye uğramamıştı. Bunu feda etmeye razı değildim.

Ama bu sonsuza kadar sürmeyecekti. Yakında bir şeyler değişmek zorundaydı.

Tekrar bilgisayarımın ekranına, gelen kutumun en tepesindeki e-postaya baktım. “Pekâlâ.” Altdudağımı ısırardım. Kaybedecek bir şey yoktu. Beckett çiftlikte önümüzdeki sezonu tek parça hâlinde çıkarmamızı istiyorsa, yapabileceği bir şey vardı. Derin bir nefes alıp Luka’yla yaptığım telefon görüşmesinde beni terk etmeyen cesaretimin son kırıntılarını topladım. “Erkek arkadaşım olmak ister misin?”

Bu kadar ciddi olmasaydım, yüzündeki ifadeye kahkaha atarak karşılık verebilirdim. Ona meyve bahçesine gidip bir ceset gömmeyi teklif etmişim gibi bakıyordu.

“Bu bir–” Beckett sandalyesinde kıpırdandıkça, bacaklarının altındaki deri kaplama gıcırdadı. “Stella, ben– seni o şekilde görmüyorum– sen benim için bir kardeş–”

En son ne zaman bu adamın kekeleyişini görmüştüm? Gerçekten hatırlayamıyordum. Belki Beckett’in orta okuldaki Ağaç Dikme gününde Betsey Johnson, bir grup öğrencinin önünde ona çaktırmadan dokunmaya çalıştığında kekeleyiş olabiliirdi.

“Sakin ol,” Botumun burnunu bir araba kokusunun daha üzerine basıp onu kendime doğru çektim. “Gerçek bir erkek arkadaş olarak kastetmedim.”

Beckett'in vücudunun sandalyede dimdik olduğunu görmemek için karton parçasını kendime doğru çekmeye uğraşıyordum. Tek görebildiğim hızla salladığı bacağıydı. Alaycı bir şekilde güldüm. Başımı kaldırıp baktığımda, Beckett'in gözleri kocamandı ve kafasına silah dayamışım gibi görünüyordu. Kasabaya her adım attığında takındığı endişe ve utanç karışımı ifadeydi.

"Stella," Beckett güçlükle yutkundu. "Bu- bana uygunsuz bir teklifte mi bulunuyorsun?"

"Ne? Aman Tanrım, Beck-" Tüm vücudumun ürpermesine engel olamadım. Beckett'ı severdim ama- *tanrı aşkıma*. "Hayır! Vay canına, benim bunu yapabilecek biri olduğumu mu düşünüyorsun?"

"Ne mi düşünüyorum?! *Sence* ne düşünüyor olabilirim?" Sesi daha önce hiç duymadığım tiz bir perdeye ulaştı. Ne yapacağını bilmiyormuş gibi ellerini çılgınca salladı. "Bu biraz şaşırtıcı bir soru Stella!"

"Sahte bir erkek arkadaş olmanı kastettim!" diye bağırdım, son derece açık olduğunu düşünerek. İnsanların platonik arkadaşlarından talep ettikleri normal bir şeymiş gibi. Aşırı aktif hayal gücüm ve yarım şişe beyaz şarap beni bu karışıklığa sokmamış gibi. E-postayı tıklayıp ekranımda patlayan konfeti animasyonunu görmezden gelerek ona kederle baktım. Onu arka arkaya üç kez izleyip Beckett'in bakışları o anda başımın yan tarafına bir delik açmıyormuş gibi yapmaya çalıştım.

"Bir şey yaptım," dedim ve daha fazla açıklamadım.

"Bir şey," diye tekrarladı Beckett.

Mırıldanarak karşılık verdim.

"O şeyin ne olduğunu paylaşmak ister misin?"

Hayır.

"Ben..."

İrade gücüyle çağrılmış gibi, Layla ayak parmaklarının ucunda ofisime girerken taşıdığı tepsi ondan önce kapımın kenarını döndü. Tarçın, kurutulmuş kızılıcık ve biraz vanilya kokusu aldım. Kabak ekmeği.

Cennetten inen bir melek gibi kabak ekmeği getirmişti. Beckett'in dikkatini her zaman dağıtan tek şeydi.

Beckett müstehcen sayılabilecek bir ses çıkarınca, bir an için onu kaydedip OnlyFans'e yüklemeyi düşündüm. Bu bize biraz para kazandırabilirdi: *Ateşli ifti Kabak Yiyor*. Kendi kendime kıkırdadım. Beckett ađđzllkle ellerini tepsiye uzattı ama Layla –sanırım arka cebinden çıkardığı?– tahta kaşıkla eklemelerine vurdu. Tepsiyi güzelce masamın kenarında dengeledi. Ona baskarken neredeyse ağlayacaktım. Çikolata parçacıkları eklemişti.

“Sana bir şeyler pişirdim patron hanım.”

Layla kaşığın kenarıyla ekmeği ne itip çenesini güzelce eline yasladı.

Beckett bir kese kâğının çekiciliğiyle haşın mnzevinin vücut bulmuş hâliyken, Layla Dupree gneylilere özgü tatlı misafirperverliği ve pratik zekâsıyla girdiği her odayı aydınlatıyordu. Berrak ela gözleri ve kısa koyu saçlarıyla çarpıcı görünüyordu. Olduca nazikti ve üç eyaleti içeren alanda en iyi sıcak çikolatayı pişiriyordu. İtfaiye istasyonunun kermesinde çikolata parçacıklı kurabiyelerinden birinin tadına bakar bakmaz küçük ağaç iftliğimde onu yemek seçeneklerini idare etmesi için işe aldım. Layla mte vazı üç kişilik grubumuzun son üyesiydi ve bana tatlı atıştırmalıklar getiriyorsa, bir şey istiyor olmalıydı.

Muhtemelen karşılayamayacağım bir şey.

Layla bana bir şey söyleyemeden ağzıma bir dilim ekmeğ attım, ona hayır demeden önce en azından bir şeyin tadını tamamen çıkarmaya kararlıydım.

Telefonum da bu fırsattan faydalandı ve masamda neşeyle almaya başladı. Layla gözlerini kırıpıştırdı ve Beckett'le bakiştıktan sonra bana döndü.

“Neden Luka'yı görmezden geliyorsun?”

“Gelmiyorum–” Altın rengi gevrek ve lezzetli kırıntılar inkârıma eşlik ettiler. “Luka'yı görmezden gelmiyorum.”

Kulağa daha ziyade *lokayo gormozdon gormorum* gibi geldi.

Layla mırıldanıp arkasını döndü. “Düşünüyordum da,” diye

söze başladı. Bingo. “Mutfağın arka köşesine bir fırın daha eklersem, ürünlerimizin sayısını neredeyse iki katına çıkarabiliriz. Hatta çayırıla giderken yanlarına küçük bir sepet almak isteyenler için önceden paketlenmiş yiyecekler hazırlamaya başlayabiliriz.”

İri lokmamı çiğnemeye devam ederken Beckett kollarını göğsünde birleştirdi. Layla’ya şimdilik aldırmaııp Beckett’ın gözlerinin içine baktım.

“Hâlâ sıcak,” dedim ona.

Beckett inledi.

Layla pes edip gözlerini devirdi ve en üstten bir dilim alıp ona verdi.

Beckett, “İnsanlar çayıra çöp atmaya başlarsa bu benim için bir sorun olur,” diye söylendi. Ekmek dilimini bir bütün hâlinde ağzına sokup keyifle sandalyesine yaslanınca, deri bir kez daha yenilgiye uğradığını belirten uğursuz, tiz bir ses çıkardı. Tıpkı benim yapmak üzere olduğum gibi.

“Bu fikre bayıldım ama şimdilik büyük harcamaları durdurmamız gerekebilir.” Birikim hesabımdaki küçük hazin miktarı ve geçen çeyrekte işletme giderlerini nasıl zar zor karşılayabildiğimi düşündüm.

Layla’nın surati asıldı ve elini elime doğru uzattı. Eklemlerime bir kez dokundu. İşlerin ne kadar kötü olduğu konusunda tamamen dürüst olmadığım düşünöldüğünde, bu hak etmediğim bir nezaketti. “İyi durumda mıyız?”

“Biz...” *Güç bela geçinmek* sözcüğünü özetleyen bir kelime aradım, “...idare ediyoruz.”

Beckett nihayet kocaman lokmasını yutup bacağına uzattı. “Aslına bakarsan, az önce bunu konuşuyorduk. Stella bana uygunsuz bir teklifte bulundu.”

“Hadi ya? Bu ilginç. Gerçi bunun operasyonel durumumuza nasıl bir etkisi olacağını anlamadım.”

“Evet, ben de anlamadım. Ona aynı soruyu sorduğumda aldığıım yanıt buydu.”

“Bana da uygunsuz bir teklifte bulunacak mısın?”

Gözlerimi devirip yanıt vererek bu soruyu şerefleştirmeye karar verdim. Aksine, ikisinin de konfeti animasyonunu tüm ihtişamıyla görebilmeleri için bilgisayarımın ekranını onlara doğru çevirdim. Beckett gözlerini bile kırpmadı fakat Layla kollarını havaya kaldırıp suratımı ekşitmeme sebep olan tiz bir çığlık attı.

“Bu gerçek mi?” Bilgisayarımın kenarını tutup yaklaştı, burnunu neredeyse ekrana yapıştırdı. “Evelyn St. James şeyinde finalist misin?”

Beckett tehlikeli bir şekilde masamın kenarında dengede duran kabak ekmeğini süzerken, gözleri uyuşturucu etkisi altındaymış gibi donuktu. “Aspirin Saint mi?”

Layla ona bakmadan eline vurdu. “O bir fenomen.”

Beckett suratını ekşitti. “Bu siyasi bir şey mi?”

“Bu yüzyılda nasıl var olabiliyorsun? Kadın sosyal medyada çok meşhur. Turistik mekânlara yer veriyor. Bir tür mini seyahat kanalı gibi.”

Biraz gurur duydum. O turistik mekânların misafirperverliğini inceleyen bir fenomendi. Evelyn’in hesabında yer almak bütçemizin asla izin vermediği binlerce dolarlık reklama eş değer olurdu. Çiftliğimizi sadece kasabalıların uğrayabileceği bir yer değil, insanların ziyaret etmek isteyeceği bir yere dönüştürülebilirdi. Ayrıca, küçük işletme çekilişinin kazananına verilecek yüz bin dolar para ödülü bir sene daha ayakta durmamızı sağlayabilirdi.

Başvurumda yalan söylemiş olmam çok kötüydü.

“Uygunsuz teklif hangi noktada devreye giriyor?”

“Ben... Beckett’e uygunsuz teklifte bulunmadım.” Bilgisayarımın ekranını tekrar kendime çevirip e-postayı küçülttüm. Parmaklarımla dudaklarımda ritim tutup kendimi bu karışıklığa soktuğum geceyi hatırladım. Luka’yla telefonda idim, beyaz şarap ve gözlerinin kenarlarının kırışması biraz başımı döndürüyordu. Jambonlu sandviçler hakkında saçma bir şaka yapıyor-

du ve gülmekten doğru düzgün konuşamıyordu. Esprinin nasıl bittiğini hâlâ bilmiyordum.

“Başvuru formunda erkek arkadaşımınla birlikte bir çiftliğim olduğunu söyledim,” diye mırıldandım. Yanaklarım kızardı. Ağılımın kapıları kadar kıpkırmızı olduğuma bahse girebilirdim. “Bunun 17 aydır kimseyle çıkmayan perişan, yalnız kadından daha romantik olacağını düşündüm.”

“Umarım biriyle anlamsız bir şekilde seks yapıyorsundur.”

“Başarılı olmak için neden bir erkek arkadaşına ihtiyacın var?”

Layla ve Beckett aynı anda konuştular, gerçi adil olmak gerekirse, Layla sandalyede öne doğru eğilip seks hayatım hakkındaki yorumunu yaparken daha fazla çaba gösterdi. Ağzı açık ve elini dramatik bir şekilde göğsüne koyarak arkasına yaslandı.

“Yüce tanrım, artık neden öyle olduğunu anlıyorum.” Layla kaşık tutan elini havada savurunca, daha fazla kızarmamaya çalıştım. Herhâlde kan kırmızısına yaklaşmış olmalıydık.

Sandalyemde kıpırdanıp sözlerime devam ettim. Layla’ya küçük bir kasabada koşulsuz bir ilişkiye başlamak bir yana, flört etmenin bile zor olduğunu söylememe gerek yoktu. “Beş günlüğüne yüz yüze röportaj yapmaya gelecek ve bize sosyal medya hesaplarında yer verecek. Erkek arkadaş kısmını bilmiyorum. Sanırım bir erkek arkadaşımın olmasının bu mekânı daha romantik göstereceğini düşündüm. Evelyn romantik şeylerden hoşlanır.”

Beckett bir parça ekmek daha aşırıydı. Layla’nın cinsel hayatının olmamasına gösterdiği şaşkınlıktan faydalanıyordu. “Bu çok aptalca.”

Ona ters bir bakış attım. “Teşekkür ederim Beckett. Düşüncen çok faydalı oldu.”

“Ciddiyim,” dedi ekmeğini ikiye bölerken. “Burayı harika bir yere dönüştürdün. Sen. Tek başına. Bununla gurur duymalısın. Bir erkek arkadaş eklemen hikâyeyi daha önemli ya da önemsiz yapmaz.”

Gözlerimi kırıştıtarak ona baktım. “Bazen üç kız kardeşin olduğunu unutuyorum.”

Beckett omuzlarını silktilti. "Sadece fikrimi söyledim."

"Bir hafta boyunca beni karşı konulmaz buluyormuş gibi yapmak istemediğinden emin misin?"

Layla başını iki yana sallayıp nihayet girdiği transtan çıktı. "Kötü fikir. Hiç onu birine yalan söylemeye çalışırken gördün mü? Berbat. Yiyecek almak için kasabaya her gittiğinde tek heceli sözcükler söyleyebilen bir aptala dönüşüyor."

Bu doğrudu. Birçok kez Beckett'in kasap siparişini almak zorunda kalmış ve Save More'a daha az uğramak için mahsul çiftçisi olduğuna ikna olmuşum. Beckett insanlardan hoşlanmazdı, özellikle de girdiği işletmelerdeki nüfusun yarısının onunla açıkça flört etmesinden. Bazen Layla'yla hatırı sayılır sevimsizliğine bağışıklık kazandığımızı düşünüyordum ama sanırım bir adamın her gün ağaçlara saatlerce ağız dolusu küfür homurdandığını gördüğünüzde böyle oluyordu.

Ve neredeyse on sene boyunca çaresizce aynı kişinin özlemini çektiğinizde.

Bir dilim ekmek daha alıp seçeneklerimi düşünerek kemirmeye başladım. Luka'yı içermeyen seçeneklerimi. Kasabamızın tek barının sahibi Jesse'ye sorabilirdim. Ama muhtemelen bunun olduğundan fazlası olduğunu düşünürdü ve sahte ilişkinin sahte ayrılığına ayıracak vaktim ya da enerjim yoktu. Belki eskort hizmetlerine bakabilirdim. Bu da bir seçenektir, değil mi? Yoksa neden eskort hizmetleri olsun ki? İnsanların –bilemiyorum– başkalarına eşlik etmeleri için değil mi?

Bir elimde hâlâ ekmek olduğunu unutup parmaklarımı gözlerimin altına bastırdım. Burada gayet net bir yanıt vardı. Sadece beni son derece korkutuyordu.

"İşte bu," diye homurdandı Beckett, ekmeği suratına fırlatmamak için kendimi zor tuttum. "Aklına bir fikir geldi."

"Neden çekindiğini anlamıyorum. Bu basit bir çözüm. Bir dakika bile düşünmeden kabul eder."

Parmaklarımın arasından Layla'ya baktım. Kendini beğenmiş bir şekilde gülümsüyordu. Bond tarzı, tek camlı gözlük ta-

kıp tüysüz bir kediyi okşaması gerekiyormuş gibi bir hâli vardı.
Neden onun şirin olduğunu düşündüğüme aklım ermiyordu.
Hınzırın tekiydi.

“Luka’ya sor.”

·>>> 2 <<<·

ŞEHİRDE LUKA'YLA gitmekten hoşlandığımız bir bar var. Bira-sı ucuz, yerler yapış yapış ve müzik kutusunun sağ alt köşesini tekmelediğimde, Ella Fitzgerald'ı arka arkaya on üç kez çalıyor. Harika.

Ama bazen cumartesi geceleri bar kalabalıklaşıp insanlar dip dibe olunca, yerimi korumakta zorlanıyorum. Viskiden cesaret almış birinin elini kıcıma koyması ya da kendisini büyük bir lütuf sanan yakışıklı, aptal bir şeyin bluzumdan içeri bakması neredeyse kaçınılmaz. Her defasında, Luka elini omzuma atıp saçımın altına sokar ve enseme bastırır. Beni kendisine doğru çekip çenesini tepeme yaslar. Vücuduna sokulup oraya kusursuzca sığarım. Yerimi bulurum.

Gecenin sessizliğinde bunu bir iki kez düşündüm. Elini benimde hissetmenin nasıl olduğunu, hem sahiplenici hem de saygılı bir şekilde avucunun başımı nazikçe nasıl kavradığını düşündüm. Parmaklarını kasarak saçlarımın içine sokmasının ve ağzı ağzımı bulana dek beni çevirip kendisine doğru çekmesinin nasıl bir his olacağını düşündüm.

Söz konusu Luka olduğunda birçok şey düşünüyordum. En yakın arkadaşınız hakkında düşünmemeniz gereken şeyler.

Tanıştığımızda yirmi bir yaşındaydım. Kurtulamadığım bir üzüntünün gölgesinde kaybolmuş bir şekilde hırdavatçıdan çıkarken ona çarptım. Üç ay önce annemi kaybettiğimden beri rahatsız edici, acımasız bir battaniye gibi üzerime yapışmıştı o üzüntü. Birbiriyle uyumsuz cıvata ve somun setleri tutarak bir koridorda durduğumu, halsizliğime rağmen bir şeyler yapmaya kararlı olduğumu hatırlıyorum. Bir kuş evi ya da hol için yeni bir raf inşa edecektim. Dükkândan çıkarken Luka'yla ön basamaklarda çarpıştım ve beni ayakta tutmak için dirseklerimi kavradı. Beysbol şapkasının altında kıvrılmaya başlayan karamel rengi saçına baktığımı, gülümsemesinin dudaklarının önce bir tarafını, sonra diğerini yukarı kaldırdığını hatırlıyorum. Uzun zamandır ilk kez bir şeyi fark etmiş gibiydim. Luka boğazını temizleyip kollarımı sıkıca tuttu ve tavada peynirli tost isteyip istemediğimi sordu. Merhaba demedi. Nasıl olduğumu sormadı. Sadece, *gidip tavada peynirli tost yemek ister misin?* dedi.

Neden evet dediğimi bilmiyordum. O noktada yıllardır tanıdığım insanlarla bile doğru düzgün konuşmuyordum. Sadece varlığını sürdürüyordum. En kötü deyimiyle, debeleniyordum. Ama Luka'yla gidip kasabadaki küçük bir kafede tavada peynirli tost yedim. Annesinin Inglewild'a yeni taşındığını ve onun yerleşmesine yardım ettiğini öğrendim. Ona az önce satın aldığım hırdavat setini verince şaşkınlıkla güldü. Rasgele satın aldığım aptal kanat vidayı alırken avucuma değen parmaklarını hâlâ hatırlıyorum.

Luka bunun kısmet olduğunu söylemişti. O hırdavat parçasını almak için dükkâna gidiyormuş.

O günden sonra bir rutinimiz oldu. Kasabaya her geldiğinde beni bulmayı başarıyordu ve tavada peynirli tost yemeye gidiyorduk. Tavada peynirli tost öğleden sonra park yürüyüşlerine ve sabahın erken saatlerinde pazara gitmeye, akşam vakti içilen içkilere ve ıvır zıvırla geçen gecelere dönüştü. Inglewild'a daha sık seyahat etmeye başladı ve yolum New York'a düşerse ona uğramamı teklif etti. Cesaretimi toplayıp denedim ve bir hevesle otobüs biletimi aldım.

Luka rahat gülümsemesi ve aptalca şakalarıyla hayatımdaki boşlukları yavaşça ve dikkatle doldurdu. Beni kendime getirdi.

O zamandan beri böyleydi.

Sinir bozucu biçimde ve tamamen platonikti.

Kendi kendime bunun da öncekilerden farklı olmayacağını söyledim. Luka'dan beş günlüğüne erkek arkadaşım gibi davranmasını istemek sadece bir arkadaşın diğerine iyilik yapması olacaktı. Zihnimin odaklandığı anlamı taşıması gerekiyordu.

Layla'nın önerisinden önce de aklımdan geçmişti. Elbette bunu düşünmüştüm. Hafta boyunca ona bunu sormak istemiştim. En başta başvuru formuna bunu yazmamın sebebi oydu. Buna ister hüsnükuruntu ister hayal deyin, o kelimeleri yazarken aklımdan ne geçtiğini biliyordum.

Ama bu ikimizin de korumaya özen gösterdiği sınırı biraz aşmaya benziyordu. Korumak için kesinlikle titizlik gösterdiğim bir sınırdı. Luka hayatımda ortadan kaybolmayan ilk insandı. O benim için en iyi arkadaştan öteydi; o, gelenek ve yakınlıktı. O, her ayın ilk cumartesi günü evde pişirilen ev yapımı kremalı bisküviler gibiydi. Telefonlarımızı sehpalara dik koyup yapış yapış sıcak yaz gecelerinin geç saatlerinde izlediğimiz Zor Ölüm'dü. Hamuru kusursuz, ekstra mantarlı ve hafif soslu bir pizzaydı.

Onunla olan ilişkim, aileye en yakın şeydi. Aramızda neler olacağını görmek için bunu riske atamazdım.

Merak etsem bile. On yedi aydır kimseyle birlikte olmamın sebebi kaçınılmaz bir şekilde her erkeği Luka'yla kıyaslamam ve her defasında hayal kırıklığına uğramam olsa da.

Ama belki bu fikir –birlikteymiş gibi yapmamız– çözüm olabilirdi. Bir hafta boyunca rol yaptıktan sonra bu fikri aklımdan çıkarabilirdim. Luka'yı aklımdan çıkarabilirdim. Merak etmeyi ve kıyaslamayı bırakıp hayatıma bakabilirdim.

Ne de olsa, Luka'yla aramda bir şey olacaksa, şimdiye kadar olmaz mıydı?

Bu düşünce arada sırada donuk acısını hissetmek için başparmağımla bastırduğım eski bir yara gibi sızladı. Açıkçası, onun da

farklı bir şey istiyor olabileceğini düşündüğüm anlar olmuştu. Bazen içki içtiğimiz gecelerde, onu bana bakarken yakalardım. Omzumun kıvrımına ya da altdudağımın şişkinliğine. Daha rahat dokunmaya başladılar. Küçük dans pistinde beni döndürürken, elini kalçama koyardı. Alnını alnıma yaslardı. Yıllar boyunca zamanda donup kalan bir iki saniyeyi geçmeyen anlardı. Ama Luka'nın da beni onu hep istediğim gibi isteyebileceğini düşünmem için yeterliydi. Bir arkadaştan fazlası.

Her şeyden fazlası.

Ama sonra o yaraya bastırıp kendime böyle daha iyi olduğumu söyledim.

Çünkü bu şekilde onu hayatımda tutabilirdim.

"O hafta kasabada olup olmayacağından emin değilim," diye yanıt verdim Layla'ya uzunca bir süre anılarıma daldıktan sonra, bunun zayıf bir bahane olduğunun farkındaydım.

Layla bana etkilenmediğini gösteren bir bakış attı. "Luka üç saatlik mesafede yaşıyor. Ayrıca, bu ay onu iki kez görmedim mi?"

Beckett araya girmek için uygun bir an olduğuna karar verdi. "Nisan'da çilek reçeli pişirmek için onu eve davet etmemiş miydin?"

Sandalyeme iyice gömüldüm. "Luka çilek reçeline bayılır."

Beckett küçük deri sandalyeden kalkıp ellerini bacaklarına sürdü. Bu sohbetten resmen ayrılıyordu. Zihnen, pelesenk ağaçlarının arasında bir yerde, ellerinde taze bir somun kabak ekmeği tutarak keyifli bir şarkı mırıldanıyordu.

"Gidiyorum," dedi ve topuklarının üzerinde döndü. Layla ona katılmak için kalktı ve Beckett fazla uzaklaşmadan elini dirseğine doladı. Parmağını tehditkâr bir şekilde bana doğrulttu.

"Luka'dan rica et, aksi takdirde senin yerine ben rica ederim."

Bunun ne içereceğini bilmek bile istemiyordum. Muhtemelen bir PowerPoint dosyası. Büyük ihtimalle tamamen küçük düşmemle sonuçlanırdı.

O ânı bekliyormuş gibi, telefonum masada yavaşça sekti. Uzun ve şiddetli bir vızıltı çıkardıktan sonra durdu. Onu dikkat-

le ters çevirip bildirimlerime baktım, içimde çıkan kusursuz bir telaş fırtınası omuzlarıma doğru yayıldı.

7 MESAJ

Luka

3 MESAJ

Charlie

1 MESAJ

Charlie, Brian Milford, Elle Milford

Ah, kahretsin. Birçok kişinin telefon rehberinde babaları ilk adı ve soyadıyla kayıtlı değildi ama benim durumum babamla ilişkimi çok iyi özetliyordu. Önce onunla ilgilenmeye karar verdim.

BRIAN MILFORD: Kasım'ın ilk hafta sonu Şükran Günü yemeğini yiyeceğiz. Estelle, balkabağı turtası getirebilirsin.

Balkabağı turtası götürebilirdim. Harika. Mesajları saklayan biri olsaydım, geçen sene bu zaman da aynı mesajı aldığıma bahse girebilirdim. Hatta, babamın bu küçük parça dışında bana bir mesaj gönderdiğinden emin değildim. O hâlde, Charlie'den gelen üç mesajı açıklıyordu. Babam, karısı ve üvey kardeşimle olan grup sohbetini silip bir sonraki mesaja geçtim.

CHARLIE: Kelimelerle arası çok iyi, değil mi?

CHARLIE: Canını sıkmasına izin verme.

CHARLIE: Pikancevizli turta getirimen için sana meydan okuyorum.

Oflayarak gülüp aptalca bir hareketli resim yolladım: Hırçın bir çocuk gibi çağrılmama karşı tüm hislerimi özetleyen bir köpek ve alevli bir şeydi. Babam ve ailesi Şükran Günü'nü kasımın ilk hafta sonunda kutlamazlardı ama babamın yıllık tatil dönemi

kutusuna tik atabilmesi için o güne davet edilirdim. Belki de bu beni ve annemi kimsesiz ve çaresiz bıraktığı için hissettiği suçluluk duygusunu bastırıyordu ya da Elle onu buna zorluyordu. Sebebi ne olursa olsun, her defasında Charlie'nin iyi niyetli sohbet çabaları ve babamın suratsızca homurdanmalarıyla bölünen acı verici, tuhaf bir akşam yemeği olurdu.

Kesinlikle pikancevizli turta götürecektim.

Sonra Luka'nın mesajını açtım, günün stresi beni yakalıyordu. Sanırım bu gece kutu şarap içip yatakta pizza yerken *Sevginin Bağladıkları*'nı izleyecektim.

LUKA: Satıcıyla görüşmen nasıl geçti?

LUKA: Bu arada bana yalan söylerken çok sevimlisin.

LUKA: Ayrıca, neden televizyonuma Doğada Dımdızlak'ın üç bölümünü indirdin? Seni hâlâ tanıyor muyum?

Aynı hesapları kullandığımızı unutuyorum bazen. Neyse ki o pornografik Netflix filmlerini Layla'da izlemiştim.

LUKA: Charlie bana pikancevizli turta götüreceğinden bahsediyor.

LUKA: Yüce tanrım.

LUKA: Layla şu anda turta mı pişiriyor?

Pikancevizli turtayı kıskanmamam gerekirdi ama durum böyleyken fark etmiyordu. Luka beni bu hale getirmişti.

LUKA: HBO'da yine Sevginin Bağladıkları var.

Gözlerimi kapatıp telefonumu alnıma bastırdım. Onu iki kez alnıma dokundurup bir karar verdim. Bunu yapacaktım. Luka'ya soracaktım. Ona soracaktım ve her şey yolunda gidecekti.

STELLA: Bu akşam FaceTime yapabilir miyiz? Bir iyilik isteyeceğim.

Telefonum neredeyse anında çaldı ve ekranda Luka'nın beş sene önce çekilen bir fotoğrafı belirdi. Sevdiğim bir sos bulamadığım için ona bir günde yedi farklı pizza restoranı denettiğim gün çekilmişti. Fotoğrafta kocaman bir pizza dilimine benzeyen aptalca bir şapka takıyordu. Gülünç görünüyordu.

Ona bayılıyordum.

Birkaç kez daha çalmasına izin verip kararlı bir hale bürünmeye çalıştım. Bu sabah yediği stres wafflelarındaki akçağağaç şurubu lekesi hâlâ tişörtünde olmayan bir versiyonuma.

Bunu yapabiliyordum. Luka'dan bu basit iyiliği isteyebilirdim ve hiçbir şey değişmek zorunda değildi.

"Selam!"

Sesim fazla neşeli ve zoraki çıktı ve anında çınlayan bir sessizlikle karşılaştım. Boğuk bir hışırtı duyuldu, sonra bir kapı kapandı ve içini çekti.

"Lütfen bana neler olduğunu anlatır mısınız?"

Alt çekmeceme atmadığım çam kozalağı şeklindeki oto parfümlerinden biriyle oynayıp ipini başparmağымda ileri ve geri döndürdüm. "Ne demek istiyorsun?"

Artık iflah olmaz bir yalancıydım.

"Bir haftadır tuhaf davranıyorsun."

"Hayır...davranmıyorum."

"Şimdi de tuhafsın," dedi Luka. Tekrar içini çekti ve kendisini yatağına bırakmış gibi bir patırtı duydum. Uzun bacaklarını deniz yıldızı gibi yayıp ayak bileklerini yatağın ucuna geçirdiğini hayal ettim. "Yapma, La La. Neyin var? En son ne zaman benden senin için bir iyilik yapmamı istediğini hatırlamıyorum."

Kaşlarımı çatıp sandalyemde döndüm ve ağaçların ötesindeki geniş körfeze bakan pencereden dışarı baktım. Burada gözlerden oldukça uzaktık. Ama çiftliğimize giden dar patıkada ilerlediğinizde, küçük kasaba Inglewild'ı bulursunuz. Yaklaşık yirmi sene önce biri, Inglewild'ı İtalya'daki şaşırtıcı şekilde gü-

zel şehre benzeterek *Küçük Floransa* olarak damgalamaya çalıştı. Sanırım bu D.C. ya da Baltimore'a uğrayan turistleri çekebilmek için bir çabaydı. Ne yazık ki, Inglewild ve Floransa arasında pek benzerlik olmadığı için o pazarlama kampanyası başarısız oldu. Tutmadı.

"Yaklaşık bir buçuk ay önce," dedim ona. "Evinin köşesindeki dükkândan bana on bir kilo çikolatalı dondurma getirmeni istedim. Hatta, özel bir soğutucu almak zorunda kaldım."

Luka'nın hatta kopan kahkahası kaburgalarımın arasına işledi. "Pekâlâ, bu doğru. Ama tuhaf davranıyorsun. Ne oldu?"

Midem guruldayınca, saate baktım. Kilerimde beni bekleyen hazır noodle vardı. Ve her an birinin içeri dalabileceği ofisimde bu konuya girmek istemiyordum. Elimde bir kadeh şarap olmasını tercih ederdim.

"Seni eve dönünce arayabilir miyim?" Zaman kazanmaya çalışıp oto parfümünü masama attım. İpi yüzünden başparmağım da kıpkırmızı bir iz çıkmıştı. Anlaşılan bu gerginliği biraz daha sürdürmek istiyordum. "Dışarı çıkmak üzereyim."

"İlginç bir hikâye," dedi Luka ağır bir şekilde. "Aslına bakarsan annemi ziyaret etmek için kasabadayım. Yirmi dakika içinde evinde olabilirim."

Kahretsin.

"Evet, elbette," dedim belli belirsizce, paniğe kapılarak. Luka'ya bırakın. Kendime onun en yakın arkadaşım olduğunu ve uzun dostluğumuz esnasında ondan sahte erkek arkadaşım olmasını istemekten daha utanç verici şeyler yaptığımı hatırlattım. Mesela koca bir sürahi gizemli şarap içebileceğime dair biriyle bahse girdikten sonra eşliğindeki hoş geldin paspasına kusmam gibi. Ya da kaküllerimi kestikten sonra on sekiz hafta boyunca her yere balıkçı şapkası takarak gittiğimde olduğu gibi. Tedirginliğimi bastırdım.

"Kulağa güzel geliyor."

·>>> 3 <<<·

KULÜBEM OFİSİMDEN yürüme mesafesi uzaklıkta olmasına rağmen, e-postalarımın ayrılmam ve eşyalarımı toplayıp eve doğru yürümem kırk beş dakikamı aldı. Hank'le irtibat kurup güney çayırındaki ağaçlarda herhangi bir sıkıntı fark edip etmediğini, rakun ailesinin ağılı paramparça edip etmediğini ya da gübre dağıtıcısıyla bir sorun yaşayıp yaşamadığını sormayı aklımın bir köşesine yazdım.

Sorun yaşadıysa neden bana herhangi bir şey söylememiştii?

Çünkü buranın bir para tuzağı olduğunu biliyordun ve karısıyla Kosta Rika'ya taşınmak istedi. Zihnim ofisin duvarlarından kazımak zorunda kaldığım posterleri yardımsever bir şekilde hatırlattı. Uzun zamandır asılı oldukları için renkleri solmuş posterlerde yemyeşil ormanlar ve şaşaalı şelaleler vardı.

Burayı satın aldığımda tam olarak aklım başımda değildi. Muhtemelen pozitiflik gözlerimi kör etmişti. Arazinin köşesini saran küçük, sevimli kulübeye fazla odaklanmışım, taş şöminenin karşısında bir kupa çayla kıvrıldığıma dair hayaller gözlerimin önünde dans ediyordu. Kendime ait bir yerim olacaktı. Nihayet bir yere ait olacaktım.

Çocukluğumda, annemle sürekli bir yerden başka bir yere

taşınarak bir sonraki fırsatı kovaladık. Garsonluk ya da mevsim işçiliği için yeni bir kasabaya her taşındığımızda, özgüvenimi bulmakta zorlandım. Annemin denemediğini söyleyemem. O her zaman her şeyin özel ve alakalı olması için elinden gelenin en iyisini yapmıştı. Bizi mümkün olduğunca aynı noktada tutmuş ve bir yerden başka bir yere taşınırken birkaç parça eşyamızı titizlikle toplamıştı. Kanaviçe HOŞ GELDİNİZ yazısını her defasında aynı yere asmıştı, sarı ve yeşil limon işlemleriyle süslü kurulama bezlerini de. Ama bir hiç uğruna olup olmayacağını, bir sonraki ay tekrar yola çıkıp her şeye baştan başlayıp başlamayacağımızı düşünerek kök salmaktan her zaman çekinmiştim.

Botlarım arazinin kenarlarını çevreleyen heybetli akçaağaçların yapraklarını ezerken, ağaçların arasından esen rüzgâr saçlarını savurup yanaklarıma vurdu. Küçük bir çayıra doğru kıvrılan bir patika vardı ve balkabağı tarlasının dış kısmı evi ofise bağlıyordu. Hava iyi olduğunda beş dakikalık bir yürüyüştü ama bu gece kendimi daha yavaş hareket ederken, güneşin gökyüzünde dans ederek alçalmasını ve yapraklardan yansıyan ışığı izlerken buldum. Kırmızılar, turuncular ve sarılar kaleydoskopdaki renkler gibi etrafımda dans ediyorlardı.

Burayı ekim ayında almış olmam muhtemelen bir tesadüf değildi. Geçmişin şimdiki zamana karışıp gelecekle flört ettiği bu gecelerde özel bir sihir, bir tür nostalji vardı. Beckett'ın dağın eteklerindeki evinde yaktığı odun ateşinin kokusunu alabiliyor ve bacasından yükselen dumanı görebiliyordum. Güneş batarken tepemde dallar hışırdıyor ve birkaç baykuş ağırbaşlı bir sesle ötüyordu. Kusursuz bir an için annemin evimiz kabul ettiğimiz her apartman dairesinin duvarına yapıştırdığı o fotoğraftaymış gibi hissettim.

Bir çiftlik. Kırmızı bir traktör. Arkasında kusursuz Noel ağaçları olan ve dizlerine toprak bulaşmış küçük bir kız.

Hayallerimi gerçekleştirmeye cesaret edemediğim dönemlerden kalma bir hayaldi.

Uzakta bir ışık gözüme ilişti, araba yolumun taşlarına sıcak

bir parlaklık vuruyordu. Kişisel arazimin sınırını belirleyen son ağacın etrafından dolaşırken, ön kapı ardına kadar açıldı ve Luka dışarı çıkıp omzunu tırazbana yasladı. Ellerinin arasında ufak mutfak havlusu tutarak küçük evimin küçük verandasında dururken neredeyse komik olabilecek kadar iri görünüyordu. Havluyu omzuna atıp çoraplı ayaklarını bileklerinde üst üste attı. Ona geçen Noel’de aldığım, küçük sriracha şişeleriyle bezenmiş çorapları giydiğini fark edince gülümsedim. Luka’nın yüzünde altdudağını hafifçe sola kaydıran ufak bir tebessüm belirdi ve Ekim rüzgârı daima dağınık olan saçlarını iyice karıştırdı. Sıcak kahverengi gözleri batan güneşi yansıtırdı, azalan ışıpta neredeyse kehribar rengi görünüyordu.

“Şimdi de zorla haneye mi giriyorsun?” Adımlarımı hızlandırınca domates ve fesleğen kokusu aldım. Büyükannesinin köftesinden pişiriyordu, gitmesine asla izin veremeyebilirdim.

“Anahtarın varsa, haneye zorla girmiş sayılmazsın,” diye karşılık verdi Luka. Ben kahkaha atınca, Luka’nın gülümsemesi güzel bir şeye dönüştü. Kendimi biraz yalnız ve üzgün hissettiğim geceler için ruhuma işlemek istediğim bir andı. Derin bir nefes alıp o âna tutundum. Yüzünü yarı gölgede bırakan pembeler ve morlar, göğsünde gerilen svetsörtü, verandamın eski ahşap yüzeyini gıcırdatan çoraplı ayakları. Annem sihrin her zaman detaylarda olduğunu söylerdi. Ve bu detaylar kusursuzdu.

Ayaklarım en alt basamağı buldu ve Luka benimle yarı yolda buluşup kollarını omuzlarıma dolayarak bana kocaman sarıldı. Marinara* ve mutfak lavabomun yanında bulundurduğum vanilyalı sabun gibi kokuyordu ve birdenbire, açıklanamaz şekilde, içimden ağlamak geldi.

“Hey, La La,” Luka çenesini tepeme yaslayıp kollarıyla beni sıktı. “Uzun zamandır görüşemedik.”

Kollarımı sırtına dolayıp ellerimi kürekkemiklerine bastırdım. Yavaşça burnumdan nefesimi verip onunla birlikte ileri

---

* Domates, soğan, sarımsak ve çeşitli otlardan yapılan bir tür sos. -çn

geri sallandım. “Beni iki hafta önce gördün,” diye homurdandım göğsüne doğru. “Jeff Goldblum’ı saplantı hâline getirdiğin için kanepeye oturup Kurtuluş Günü’nü arka arkaya iki kez izledik.”

“Uçuş giysisi çok çekici, haksız mıyım?” Luka geri çekildi ama ellerini omuzlarımdan ayırmadı. Kahverengi gözlerini dik-katle yüzüme dikti. Bu mesafeden burun kemiğine ve gözlerinin altına takımyıldızlar gibi yayılan çilleri görebiliyordum. İçimi çekmemek için kendimi tutarken, Luka suratını astı.

“Neler oluyor Stella?”

Panik hâlâ oradaydı. O yüzden geçiştirdim. Vücudunun yan tarafına hafifçe vurup omzunun ötesini görmek için ayak parmaklarımdan ucunda doğrudum. “Önce beni doyurur musun?”

Luka kaşlarını çattı ama birkaç kez kollarımı sıkarak ellerini aşağı indirdi. Onu ezip geçtiğim ilk günden beri bunu yapıyor ve ellerini bir-iki-üç dokunuşta bicepslerimden dirseklerime ve sonra ellerime doğru indiriyordu. İçeri girince, Luka mutfağa çekildi ve kapının yanında botlarını çıkarırken onun botlarının düzgün bir şekilde girişteki masanın altında durduğunu fark ettim. Lisede resim dersi projesi olarak yaptığım mavi seramik tabaktaki anahtarlarının üzerine kendi anahtarlarımı atıp atkımı Luka’nın siyah kot ceketinin yanındaki askıya doladım.

Birinin eşyalarının sizin eşyalarınızın yanında duruşunu sevmek aptalca değil miydi? Paralel yaşanan hayatlara dair ufak tefek detaylar.

Uzun bir süre ceketine baktıktan sonra Luka mutfaktan seslenip holdeki dolapta sakladığım kırmızı şarabı sordu. Birkaç ay önce o kırmızıyı kendisi getirip kazaklarımdan altına saklamamış olsaydı, hafızasından etkilenebilirdim.

Ayaklarımı sürterek elimdeki şarap şişesi ve kolumun altına sıkıştırdığım bir diğeriyle mutfağa girdim. İçkiden cesaret alırsam bu sohbet biraz daha iyi geçebilirdi. İkisini de masaya koydum, Luka omzunun üzerinden bana bakarken bir tutam saç gözünün üzerine düştü, dekoratif bahçe cüceleriyle süslü o kahrolası bulaşık havlusu hâlâ arka cebinden sallanıyordu.

Yıpranmış kot pantolonu ve dirseklerine kadar kıvrıldığı solgun svetsörtüyle son derece gülünç ve kusursuz görünüyordu.

“O gecelerden biri mi?”

“O yıllardan biri,” diye homurdanarak karşılık verip tirbuşonu bulmak için çekmecemi karıştırdım. Luka yaklaşık yirmi altı saniye boyunca uğraşmamı izledikten sonra ocakta karıştırdığı şeyi bırakıp yanıma geldi ve tepemize uzanırken, göğsü yan tarafıma değdi. Aniden vücudunu vücudumda hissedince, yüzüne bakmak için başımı geriye attım. Bu şekilde dururken, istersem pazısını ısırabilirdim, kıvrımı burnumdan sadece iki santim uzaktaydı.

Yüzüme bakarken, gülümsemesi dudaklarını yukarı kıvrırdı. “Ne düşünüyorsun?”

“Sinsi şeyler.” Yanaklarım kızardı ve yan tarafını çimdikle-dim. Luka suratını ekşitti ama dolapların üst tarafını yoklamaya devam etti. “Orada ne yapıyorsun?”

Karşılık olarak tirbuşonu havaya kaldırdı ve kaşlarımı çatarak dolaplarımın üst tarafına baktım. “Orada başka ne saklıyorsun?”

“Küçük ellerini sürmemeni istediğim her şeyi.”

Daha sonra tabure merdiveni alıp keşfe çıkmam gerektiğini aklımın bir köşesine yazdım. Luka şarap şişesini elimden aldı ve dürüst olmak gerekirse, bu kadar çekici görünmemesi gereken bir dizi hoş hareketle tıpasını çıkardı. Omzumun üzerinden uzanıp ikimize de birer kadeh doldururken, hâlâ vücudunun ön kısmına yapışmış hâldeydim. Başımın üst kısmı omuzlarına zar zor ulaşıyordu ve svetsörtünün altından köprücükkemiklerinin çıkıntısının bir kısmını görebiliyordum. Onlara lazer ışını gibi odaklandım.

“Akşam yemeği birkaç dakika içinde hazır olacak,” diye mırıldanırken, sözleri tenime ılık bir esinti gibi vurdu.

Gözlerimi kırıştırtıp şarabıma uzandım ve ona bir cankurta-ran halatı gibi tutundum. Elbette bu tür şeyleri daha önce de fark etmiştim ama şimdi Luka’ya dair her şey bir büyütecin altınday-mış gibi geliyordu. Sanırım hayal dünyasında yaşıyordum.

“Teşekkür ederim.” Mutfağımı daha önce hiç görmemişim gibi sersem sersem etrafıma baktım. “Herhangi bir konuda yardıma ihtiyacın var mı?”

Sesim cümlemin sonuna *efendim* kelimesini eklemem gerekirmiş gibi, tuhaf bir şekilde resmi çıktı. Luka bir kez daha gözlerini kısararak bana bakıp masayı işaret etti. Tek kelime etmeden emrini yerine getirip çiftlik masamla kesinlikle uyumsuz, yüzyılın ortasından kalma sallanan sandalyeme yerleştim. Masanın üzerine bakıp paniğe kapılmamak için elimden geleni yaptım ama en yakın arkadaşına onu ya kahkahalara boğacak ya kapıdan koşarak çıkmasına yol açacak ya da her ikisini yaptıracak bir şey sormak üzereyken bu oldukça zordu.

Luka tepeleme dolu bir tabak spagetti ve köfteyi önüme koyduğunda, şarap kadehimi bitirmiş ve patlamaya hazır bir duygusal havai fişeğe dönüşmüştüm.

“Beck, ağaçların güzel görüldüğünü söylüyor,” Luka karşıma geçip sandalyesine iyice yerleşti. “Güney kapısı civarındaki çayır hariç.”

Hatırlatmasına gerek yoktu. Gözlerim spagetti tabağından ön kolunda gergin bir şekilde esneyen svetşörtünün yenine kaydı. Hemen bakışlarımı mutfak tezgâhındaki şarap şişesine ve yanındaki parmesana çevirdim. Onun benim buzdolabımdan çıkmamış olduğunu umdum.

Masanın altında bacağıma sallayarak çatalımla ona işaret ettim.

Luka aklımı kaçırmışım gibi bana bakıyordu. “Marketten.”

“Güzel. Güzel güzel.”

“Stella,” Luka çatalını tabağının kenarına koyup öne doğru eğildi ve ellerimi ellerinin arasına almak ister gibi bana doğru yaklaştı. Açıkçası, bunun faydası olacağını sanmıyordum. Geri çekilip içini çekti ve eklemeleriyle çenesini ovuşturdu. Çatalını aldı. “Senin neyin var?”

“Neden soruyorsun?”

Luka tek kaşını kaldırdı. “Birincisi, bacağına sallamaktan bu masayı mutfağın yarısı kadar hareket ettirdiğini düşünüyorum.”

“Sadece... sana bir şey sormam gerekiyor.”

“Böbreğe mi ihtiyacın var?”

“Ne? Hayır.” Gerçi şu anda organ naklini tercih ederdim.

“Bir böbreğe ihtiyacın varmış gibi hareket ediyorsun.”

“Benimle çıkmama ihtiyacım var,” deyiverdim. Avuçlarım terliyordu, yüreğim ağzıma gelmişti ve sohbetin etkisiyle midem altüst olmuştu. Fakat Luka kılını bile kıpırdatmadı. Sakin bir şekilde çatalını çevirerek dünyanın en uzun spagetisini topladı.

“Pekâlâ.” Çatalını ağzına attı.

“Sahte olacak,” diye ona neredeyse bağırdım. Neden yüksek sesle konuştuğumu bilmiyordum. Sesimi alçaltmaya çaba gösterdim. “Sandığın gibi değil- sana benimle çıkıyormuşsun gibi yapıp yapamayacağını sormak istiyordum. Rol icabı olması önemli.”

Luka omuzlarını silkti. “Elbette.”

Elbette. *Elbette*. Sinir krizi geçirmek üzereydim ama Luka *elbette* diyordu. Zarifçe kesilmiş bir köftenin dudaklarının ardında kaybolmasını izledim. Köftelerimden birine agresif bir şekilde çatalımı batırmaya çalışınca, masanın ortasına uçtu. Ona aldırmayıp çatalımı bir diğerine batırdım ve hepsini ağzıma attım.

“Boyukannanın mı?”

Luka aklımı kaçırmama aldırmadan sakince şarabını yudumladı. “Anlayamadım?”

Yutkunup kucağımdaki peçeteyle ağzımın kenarlarını nazikçe sildim. Ben bir hanımefendiydim. “Büyükannenin tarifi mi?”

“Evet.”

“Sence beni evlat edinir mi?”

“Büyükannem beni kovar ve seni anında evlat edinir.” Luka kahkaha attı. “İkimiz de bunu biliyoruz. Bu arada, geçen hafta ona akşam yemeğini getirdiğin için teşekkürler. Böbürlenmek için beni yetmiş beş kez aradı ve tarçınlı kurabiyende ne kullandığını sordu.”

O tarçınlı kurabiyeleri ben pişirmemiştim. Ama Luka'nın tüm pastalarını kendisi pişiren büyükannesine bunu söylemem

için cesedimin çiğnemesi gerekiyordu. Kadın bir keresinde bana geldiğinde, buzdolabında marketten aldığım yarısı kullanılmış bir kavanoz marinara görmüş ve gözlerimin içine baktıktan sonra onu çöpe atmıştı.

Keşke Luka ailesiyle vakit geçirdiğim için bana teşekkür etmeseydi. Zor bir şey değildi. Büyükannesini, annesini ve bazen iki kasaba ötede yaşayan Gianna Teyze'sini ziyarete gitmek; sırf varlığımı açıklamak zorunda kalmamak için Şükran Gününü üç hafta önceden kutlamaya karar veren asıl ailemi düşünmemem için güzel bir dikkat dağıtıcıydı.

Ayrıca, Luka'nın büyükannesi çok yetenekliydi.

"Layla'nın tarçınlı kurabiyeleriydi, o yüzden ona sormalısın."

"Aslına bakarsan, benimle neden çıkıyormuş gibi yapman gerektiğiyle daha çok ilgileniyorum." Luka yine duraksayıp dramatik bir şekilde şarabını yudumladı. Kederle boş kadehime baktım. "Wyatt'la çıkmıyor musun?"

Ona dik dik baktım. Baktım, baktım ve baktım. Hayatıma onun kadar dahil olan birinin uzun zamandır Wyatt'la ortalıkta görünmememi fark etmemiş olması nasıl mümkün olabilirdi?

"Luka." Ona gözlerimi kırıştırdım. "Bir seneyi aşkın bir süre önce ayrıldık."

Luka gülünç bir şekilde şok olmuş bir karikatür gibiydi. Ağzına götürdüğü çatalı yarı yolda donup kalırken kaşlarını çattı. Bu kadar şok olmasaydı, çok komik olabilirdi. "Ne?"

"Evet, geçen seneki hasat festivalinden sonra. Bana mesaj attı."

"Wyatt – bekle bir dakika, senden mesajla mı ayrıldı?"

Wyatt biraz olgunlaşmamış olsa da, tatlı ve hoştu. Birçok açıdan gençlik yıllarıma dönüp futbol takımının sevili kaptanıyla çıkmak gibiydi. Bol bol öpüp koklaşma, işe yaramaz bir etiket ve sıfır duygusal bağlılık. Geçen seneki festivalden sonra bana Çok havalısın ama sanırım farklı şeyler istiyoruz. Arkadaş mıyız? 😊 diye bir mesaj atmıştı.

Çok havalı.

Gülen surat benim için işi bitirmişti. Duygularını ifade etmek için noktalama işaretlerini kullanan biri zaten seri katil spektrumundadır. Kabul etmişim ve hepsi buydu.

“Sana bunu söyledim.”

Luka bana baktı. “Bana bundan bahsetmedin.”

Çatalımı bırakıp sola eğilerek şarap şişesine uzandım. “Luka, biriyle çıkıyor olsaydım, seninle nasıl bu kadar çok vakit geçirebilirdim?”

Luka gözlerini kırıştırdı ve geçen sene gözlerinin önünden geçiyormuş gibi uzaklara daldı. Sessizce dudaklarını oynattı, sonra şarap kadehini alıp tek dikişte bitirdi.

“Pekâlâ, Wyatt olmaz.”

“Wyatt olmaz. Hayır.”

“Tek seçeneğin ben miyim?”

Bunun onu neden bu kadar üzdüğünü bilmiyordum. “Önce Beckett’a sorduğumu bilmek belki sana kendini daha iyi hissettirir. Reddetti.” Luka suratını iyice asarken, kaşlarının arasındaki o küçük çukur belirdi. “Jesse’ye soracaktım ama...”

“Jesse’ye benden önce mi soracaksın? Tanrı aşkına, Stella.” Bu kez onu rencide etmişim gibi köftesine çatal saplama sırası ondaydı. “Önce bana sorman gerekirdi. Şimdi son çaren gibi hissediyorum.”

Ona gerçekten de son çarem olduğunu söylemedim. Eskort hizmeti hariç.

“Özür dilerim Luka.” Masada ellerimi önümde birleştirdim ve sesimin sadece biraz alaycı çıktığını duyunca sevindim. “Sah-te erkek arkadaşım olmanı istemek için daha fazla çaba göstermemi mi isterdin?”

“Biraz çaba gösterseydin, ölmezdin,” diye homurdandı. Tekrar tekrar ellerini saçının arasında gezdirse de, sol tarafındaki bir tutam saç dimdik kaldı. Öylesine tanıdık bir hareketti ki, göğsümde özlem dolu bir his belirdi.

“Luka, dinle.” Tereddütle iki kez yutkundum. Vereceği tepki benim için önemliydi. Şimdiden acı çekiyorsa, Luka’yla...

Luka'yla arkadaşlığımı mahvetmek istemiyordum.

Çatal bıçağımı kavradım. "Aptalca bir fikirdi. Bunu yapmak istemiyorsan."

"Hayır, sorun bu değil. Üzgünüm, sadece..." Kahverengi gözlerini tabağına dikerek sözlerine engel oldu. Tekrar çatalını alıp ona spagetti doladı. "Konudan sapıp duruyorum. Neden sahte bir erkek arkadaşına ihtiyacın var?"

Konunun yönünü değiştirdi ama daha önce oyalanmama müsaade ettiği gibi ben de ona müsaade ettim. Ona sosyal medyadaki yarışmayı açıklayıp çiftliğimizin nakit ödüle ne kadar ihtiyacı olduğu kısmı atlamaya özen gösterdim. Aksine ulusal olarak tanınacak olmamıza, yeni müşterilerin akınına ve kendi çıkarımıza kullanabileceğimiz bir çevrimiçi varlığa odaklandım. Sözlerimin sonunda, bir sunum yapıyormuş gibi hissettim ve Luka'nın donuk bakışlarına bakılırsa, muhtemelen o da hemfikirdi.

O bir veri adamıydı. Ona birkaç rakam gösterseydim daha iyi olabilirdi.

Sözlerimi bitirince, Luka hafifçe başını iki yana salladı. "Sanırım ilk kez ağzından giriş noktası ve çıkar yol kelimelerinin çıktığını duyuyorum."

"Evet, muhtemelen." Bir an için düşündüm. "Gerçi eyalet fuarından şikâyet ederken bahsetmiş olabilirim."

Buna güldü. Eyalet fuarı hakkındaki düşüncelerime aşınaydı.

Bir süre sessiz kaldık, pencerelerimi çizen ağaç dalları aramızdaki boşluğu doldurdu. Kapıdaki çatlaklardan içeri süzülen rüzgâr uğuldarken, ateş yakmayı düşündüm. Şöminenin karşısında şarap içme fikri kulağa harika geliyordu.

Luka sandalyesinde arkasına yaslanıp bana baktı. Düşüncelerimi çözmeye çalışırken, onu düşünceleriyle baş başa bırakmaktan memnundum.

"Bunun faydası olacağını mı düşünüyorsun? Rol yapmanın?"

"Evet," diye tereddüt etmeden yanıt verdim, yanıt yüreğimin derinliklerinden yükseldi. Luka'nın tüm bunların kilidi olduğu-

nu nereden bildiğimi bilmiyordum ama biliyordum. Bu sahte ilişki aptalca ve klişe olabilirdi ama ihtiyacımız olan kıvılcım buydu. İhtiyacım olan kıvılcım buydu. Boğazımı temizledim. “Gerçekten buna inanıyorum.”

Luka ona söylemediğim bir şey olduğunu bilecek kadar beni iyi tanıyordu ama üstelememesi gerektiğini de biliyordu. Kapıdan içeri girdiğimden beri arka arkaya sözlü bir maraton koşmuş gibi geldi ve bu gecelik ikimizin de sohbeti burada noktalamasının yerinde olduğunu düşündüm.

Luka kararını verip başıyla onayladı. “O hâlde, böyle yapacağız.”

Onun duruşunu taklit edip sandalyemde arkama yaslandım ve beni sakinleştirip kocaman bir hata yapmıyormuş gibi hissetmemi sağlayacak bir şey aradım.

Ama aklıma hiçbir şey gelmedi.